

VADER VERTELT

DOOR

E. PALMA.

Het was Zondagmiddag en niets geen weer om te gaan wandelen. Anders trokken ze er altijd met hun allen op uit: Vader, Moeder, de twee jongens en soms ook een vriendje. Maar nu hing er buiten een dikke mist, het motregende en je kon het eind van de straat niet zien.

Moeder zette al vroeg thee. Ze zaten gezellig om den haard en keken naar de vlammen die aan een nieuw houtblok begonnen, Vader had het pas midden in den gloed gelegd. Het was al te donker in de kamer om te lezen. Moeder kwam weer in het kringetje zitten.

„'t Is net een uurtje om te vertellen”, vond ze, en zag Vader aan.

„Hè ja!” riepen Jan en Frans, „van vroeger, toen U klein was!”

Vader lachte eens en streek langs z'n kin.

„Jullie hebben zoo zoetjesaan bijna alles gehoord wat ik me herinner; ik weet nog één verhaal van toen ik 'n jaar of zeven was, een verschrikkelijk koppig kereltje —”.

Vader zag Moeder veelbetekenend aan, dat maakte de jongens extra nieuwsgierig.

„Het zal in de tweede klas geweest zijn, want we zaten nog bij een juffrouw. Op een Maandagmorgen stond er een vreemde juffrouw in haar plaats, omdat zij ziek was.

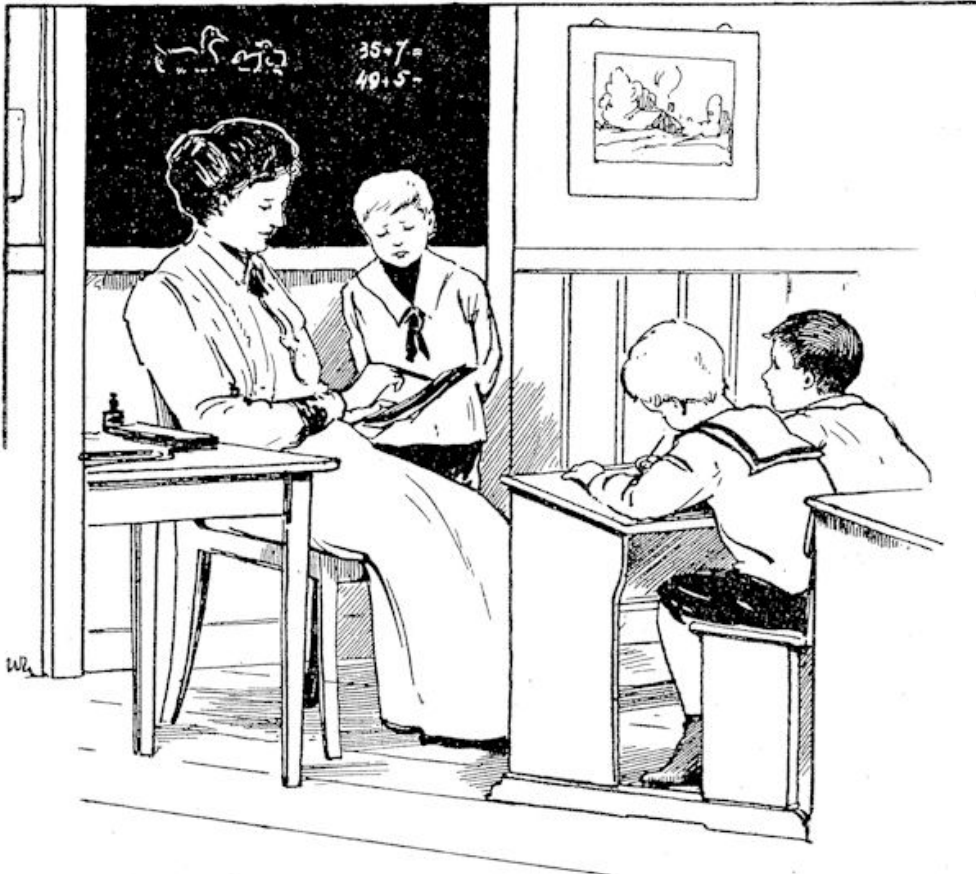
We hadden rekenen, daar was ik nogal goed in. En om eens te toonen wat ik kon, haaste ik me met m'n sommen en had ze het eerst klaar. Het overkijken schoot er bij in. Ik weet 't nog zoo goed, het waren van die heel makkelijke: $37 + 7$, $45 + 8$ enz.

Ik mocht bij de juffrouw komen, zij keek ze meteen na, haar blauwe potlood gleed langs het rijtje sommen, ik volgde de dikke punt van regel tot regel. Opeens gleed die niet meer door, maar onderstreepte een uitkomst. Dat gebeurde me eigenlijk nooit, voor sommen in 't schrift had ik meestal 10. Ik keek gauw naar het foute getal en zag meteen al m'n vergissing: $37 + 7 = 42$ stond er.

Maar ik daarop lette, had de juffrouw nog twee

blauwe strepen gezet in mijn werk en ten slotte schreef ze er een 7 onder.

„Ga de foutjes maar gauw verbeteren”, zei ze vriendelijk. Zij wist niet dat ik het anders ineens goed deed, ze vond 't heel gewoon en een 7 nog zoo'n slecht cijfer niet.

O, wat was ik woedend.

Ik had het gerust op mezelf kunnen zijn, want die andere twee fouten wist ik even gauw als de eerste, als ik mijn werk maar had overgekeken zou er niets gebeurd zijn.

In de bank deed ik mijn schrift dicht en ging met m'n handen onder m'n hoofd zitten mokken. Zoo'n booze, koppige bui voelde ik wel aankomen, maar dien keer deed ik geen zier moeite om het kwaad te overwinnen. En daardoor werd ik elk oogenblik boozter en ongelukkiger. Toen de les om

was, had ik niets verbeterd, mijn potlood niet eens opgenomen.

Wie niet klaar waren, moesten hun sommen even af maken (het waren maar drie kinderen) de rest van de klas ging naar de speelplaats, en die drie langzamen volgden ook al gauw.

'k Geloof dat de juffrouw een paar keer iets tegen me zei, heel gemoedelijk, van „gauw even verbeteren en dan mee naar buiten gaan”. Maar het drong niet recht tot me door, ik weet het nu niet precies meer.

Ze liet me alleen in de klas en daar zat ik, te denken — te denken — niet veel moois! Buiten hoorde ik de anderen spelen en vroolijk schreeuwen — ik voelde geen lust er bij te zijn.

Het duurde wel lang voor ze terug kwamen, maar eindelijk liep de klas weer vol, ze stapten binnen met frissche, lachende gezichten, een beetje buiten adem nog van 't hardlopen; ik zat er alleen als een ouwe brompot tusschen. Dat voelde ik best, maar ik werd er nog dwarser van.

De juffrouw zag dadelijk dat ik geen van de sommen veranderd had. Ze nam me 't boek en schrift af en zei ernstig: „Ja, nu moet je er voor school blijven”.

Van dat laatste uur herinner ik me ook niet veel meer. Wel, dat we vóór het naar huis gaan altijd een versje zongen en dat ik dien keer m'n lippen stijf op elkaar hield.

De juffrouw lei 't rekenboek en schrift weer voor me neer en liet de klas naar huis gaan.

Toen kwam ze terug en praatte vriendelijk met me: waaróm ik toch zoo boos was, dat ik die sommen best kon, dat het toch een kleine moeite was die drie getallen even te veranderen en dat ik dan naar huis kon gaan. —

Hoe meer ik voelde dat ik ongelijk had en heel dom en stout deed, hoe booser ik werd, ik zei niets en schudde maar van nee, tot de juffrouw het opgaf en de klas uitging.

Buiten stond mijn grootere broer (Oom Egbert) te wachten. Hij schijnt aan de juffrouw gevraagd te hebben of ik al naar huis was en toen ze begreep dat hij mijn broer was, bracht ze hem mee naar de klas waar ik zat.

Eb keek me vol verbazing aan.

„Toe jô, ben je nou mal!” zei hij, „kàn je die niet? Wat mankeert je?”

Waarom ik 't deed, weet ik nog niet, maar ik greep m'n potlood, krabbelde de drie goede antwoorden achter de foute en — ging weer met m'n hoofd in m'n handen zitten.

„Gelukkig — geef me nu maar een hand en ga gauw mee naar huis,” zei de juffrouw, toen ze de verbeteringen had nagezien.

Maar nu was ik nòg erger boos, omdat ik had toegegeven; ze had er me met Eb samen laten inloopen, dacht ik. Onbeweeglijk zat ik in de bank.

„Kom vooruit!” zei Eb, en toen ik nòg niet opstond: „adjuus dan, ik ga wèl.” De juffrouw wachtte nog wat langer, maar toen zette ze haar hoed op, deed haar mantel aan en ging de deur uit. Het was voor haar ook een koopje, heb ik later vaak gedacht, zoo'n scène met een koppigen jongen, den eersten besten dag dat ze kwam helpen.

In de gang kwam ze den hoofdonderwijzer tegen. Wat daar gebeurde zag ik natuurlijk niet, maar ik kan 't me nu levendig voorstellen. De juffrouw, half wanhopig, vertelde het geval aan Meneer. Die verscheen tenminste ook al in de klas en sommeerde me naar huis te gaan. Hij hield niet van handtastelijkheden, ik wist dat hij me er niet uit zou sleuren. De juffrouw stond er bij, verslagen en verdrietig.

En aldoor nog werd ik koppiger, ik schudde maar nee, nee, nee — en toch, ik weet zeker dat ik meteen bang was hoe dat moest afloopen.

„Je moet het zelf weten”, zei Meneer, „dan blijf je maar hier — maar ik doe de deur op slot en ik zal een boodschap naar je ouders sturen.”

Nòg verroerde ik me niet.

Meneer en de juffrouw gingen weg.

Toen gooide ik me achterover op de zitting van de bank en schopte met m'n beenen in de lucht, huilend omdat ik niet naar huis was gegaan toen 't kòn. Maar — nog steeds bòs.

Opeens hoorde ik een stemmetje, een hoog, lief stemmetje:

„jonne soolbijve!” Ik vloog overeind om te zien waar dat vandaan kwam, ineens gekalmeerd van verbazing.

Vóór in de klas stond een klein meisje met een donker-rood manteltje en mutsje. Ze keek me medelijdend aan.

Het leek wel een sprookje, want ik dacht dat de deur op slot was, en ze was er toch door binnengekomen.

„Zoete jonne, niet huile —” zei ze weer.

O, o, wat schaamde ik me, ik had aldoor geweten hoe ondeugend ik was, maar nu wilde ik opeens anders zijn, ik begon berouw te krijgen.

Langzaam stond ik op en ging naar het meisje toe. Ze wilde me een handje geven; naast elkaar liepen we de klas uit, ik nog te verbluft om te praten. De deur van de spreekkamer stond open. Daar was de Moeder van het meisje in druk

gesprek met Meneer, ze dachten dat 't kleine ding in de gang speelde en hadden geen vermoeden van haar ontdekkingstocht. Meneer kwam een paar pas naar me toe, toen hij me zag.

„Wil je nu wèl?”

Ik knikte verlegen.

„Voor dit keer dan”, zei hij.

Als een pijl uit den boog vloog ik naar huis. Vader en Moeder hadden het verhaal van Eb al gehoord, niemand vroeg me iets. Ik weet nog goed dat ik m'n boterham niet naar binnen kòn krijgen, de anderen waren al bijna klaar. Toen het koffiedrinken was afgelopen nam Moeder me apart en — ja, dat weten jullie ook wel, dan komt alles weer in orde, als het je maar echt spijt. —

Ik moest om twee uur ook de juffrouw vergeving vragen en dat hèb ik ook gedaan. Toen Moeder met me gebeden had en de bui echt voorbij was, wou ik àlles wel doen om het goed te maken. Eindelijk vertelde ik mijn Moeder ook van het kleine meisje, en zij zei dat het een heel lief meisje was.”

Vader wachtte even, zijn stem klonk heel wat vroolijker toen hij weer begon: „Dat heeft ze later nog weleens meer gezegd!”

Hij stond op en gaf Moeder een kus.

„Jongens — weet je wie dat kleine meisje was? — jullie Moeder!”

„O wat leuk, wat eenig!” riep Jan, blij dat 't akelig verhaal over Vaders stout-zijn zoo aardig eindigde.

Frans kon niet goed iets zeggen, er zat 'n groot brok in z'n keel. Hij wist óók wat dat was, zoo'n „harde kop”, och wat had hij daar veel mee te stellen en tegen te vechten. En nu opeens begréép hij waarom Vader en Moeder zoo lief voor hem waren als hij 'n booze bui had, waarom ze hem zoo konden helpen zonder veel te praten. Vader had hem weleens aangezien alsof hij er meelij mee had. —

Het houtblok in de kachel was een en al vuur geworden, de jongens keken er naar hoe 't langzamerhand verbrandde.

Moeder ging naar de piano, haar vingers konden de toetsen nog wel vinden al was het te donker om elkaar goed te zien. Zachtjes speelde zij het voorspel van Vaders lievelingsgezang.

En samen zongen zij:

Heilge Jezus! vorm mijn leden,
Mijn krachten en begeerlijkheden,
Dat aan mij alles U gelijk';
't Oog in 't zien, de voet in 't wandlen;
Dat in mijn denken, spreken, handlen,
In alles Uwe beeldnis blijk':
Hervorm vooral, volmaak
Mijn hart naar Uwen smaak;
Heilge Jezus!
O heilig mij!
Tot ik als Gij
Geheel volmaakt en heilig zij.

